

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 146. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592739056.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

Der var ingen Overgang, ingen begyndende og derpaa stigende Forelskelse; jeg var strax og ganske i Paradis, ja i Paradis: helt og fuldstændig betagen af en Lyksalighed, der ikke lod mig kjende Verden igjen. Det var en Kjærlighed, jeg strax kunde have talt lydelig om til alle Mennesker, saa naturligt syntes det mig at maatte være for Alle, at man ikke kom Hende nær uden at elske hende, og saa absolut ren, hæderlig og hellig var selve min Følelse. Jeg vidste, at hun tilhørte en Anden, jeg vidste, at jeg ei alene ikke havde nogen Ret, men at den blotte Tanke om at ville skaffe mig en Ret, vilde være forkastelig; men jeg behøvede den heller ikke, jeg vilde og attraaede intet Andet end, at det nærværende Øieblik skulde blive evigt. Og saa naiv gjør en saadan Kjærlighed det Gemyt, der endnu ikke har taget egenlig Skade i Verden, at jeg troede, alle Folk vilde kunne forstaae den, at jeg ganske aabent kunde erklære mig for hendes Ridder, Tilbeder, 147 Elsker, uden at forarge Nogen, end ikke hendes Ægtefælle. Alle, syntes mig, maatte ved at see hende føle, hvad Slags Kjærlighed det var, hun indgjød; de skulde ikke troe mig, men overbevise sig ved Synet af hende. Naar jeg desuagtet taug, saa var det, dels fordi enhver skjøn Følelse, selv hos dem, der mere end jeg ere vant til at tale, tillige er undselig, dels fordi jo den Eneste, der kunde give mig Ret til at omtale en Dame paa saadan Maade, var Damen selv.